21/05/2026

Θεολογικό σχόλιο στην Ανάληψη του Κυρίου

/ Γνώμες

- **Γράφει ο Λάμπρος Σκόντζος, Θεολόγος**

Η εορτή της Αναλήψεως του Κυρίου και Θεού μας Ιησού Χριστού αποτελεί έναν χαρμόσυνο εορτολογικό σταθμό μέσα στην όντως ευφρόσυνη αναστάσιμη περίοδο της Εκκλησίας μας. Με αισθήματα αγαλλιάσεως οι ορθόδοξοι πιστοί κατακλύζουμε την ιερή αυτή ημέρα τους ναούς για να αναπέμψουμε ευχαριστήριες ωδές στο Σωτήρα και Λυτρωτή μας Κύριο και να υμνήσουμε την αγία Ανάληψή Του στους ουρανούς, εκεί από όπου καταδέχθηκε να κατέβει, προκειμένου να επιτελέσει το σωτήριο έργο του ανθρωπίνου γένους (Ιωάν.3,13.Φιλιπ.2,6-11). Υμνούμε την επάνοδό Του στο θείο θρόνο της άφατης μεγαλοσύνης Του, στα δεξιά του Θεού Πατέρα, προς τον Οποίο θα είναι εσαεί ο μεγάλος και αιώνιος μεσίτης μας (Α΄Τιμ.2,5).

Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός μετά την λαμπροφόρο Ανάστασή Του από τους νεκρούς, δεν εγκατέλειψε αμέσως τον κόσμο, αλλά συνέχισε για σαράντα ημέρες να εμφανίζεται στους μαθητές Του (Πράξ.1,3). Αυτές οι μεταναστάσιμες εμφανίσεις Του προς αυτούς είχαν πολύ μεγάλη σημασία. Έπρεπε οι πρώην δύσπιστοι και φοβισμένοι μαθητές να βιώσουν το γεγονός της Αναστάσεως του

Διδασκάλου τους και να αποβάλλουν κάθε δισταγμό και ψήγμα απιστίας για Εκείνον. Έπρεπε να αποβάλλουν κάθε ίχνος λαθεμένης μικροεθνικιστικής ιουδαϊκής αντίληψης για το Μεσσία. Να συνειδητοποιήσουν πλήρως τον πανανθρώπινο χαρακτήρα του απολυτρωτικού έργου του Σωτήρα και να ξεχάσουν κάθε σκέψη για «ανάσταση του βασιλικού θρόνου του Δαβίδ» και την κυριαρχία του κόσμου.

Οι θαυμαστές μεταναστάσιμες εμφανίσεις Του και οι προχωρημένες πια και πνευματικού χαρακτήρα νουθεσίες αποτέλεσαν σημαντικό παράγοντα για τη διαμόρφωση νέας αντιλήψεως για το θείο πρόσωπο του Λυτρωτή Χριστού και το σωτήριο ιεραποστολικό έργο που είχαν ταχθεί από Εκείνον να επιτελέσουν στο εξής. «Διήνοιξεν αυτών τον νουν, αναφέρει ο ευαγγελιστής Λουκάς, του συνιέναι τας γραφάς και είπεν αυτοίς ότι ούτω γέγραπται και ούτως έδει παθείν τον Χριστόν και αναστήναι εκ νεκρών τη τρίτη ημέρα, και κηρυχθήναι επί το ονόματι αυτού μετάνοιαν και άφεσιν αμαρτιών εις πάντα τα έθνη, αρξάμενον από Ιερουσαλήμ. Υμείς δε εστε μάρτυρες τούτων. Και ιδού εγώ αποστέλλω την επαγγελίαν του πατρός μου εφ΄ υμάς» (Λουκ.24,45-49). Η πιο ελπιδοφόρα αναγγελία Του προς αυτούς ήταν η διαβεβαίωση πως «ιδού εγώ μεθ’ υμών ειμί πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του αιώνος» (Ματθ.28,20) και «καθίσατε εν τη πόλει Ιερουσαλήμ έως ου ενδύσησθε δύναμιν εξ΄ύψους» (Λουκ.24,49), προαναγγέλλοντας την επιδημία του Παναγίου Πνεύματος προς αυτούς και την Εκκλησία Του.

Την τεσσαρακοστή λοιπόν ημέρα, σύμφωνα με το Ευαγγέλιο του Λουκά, «εξήγαγε δε αυτούς (τους μαθητάς) έξω εις Βηθανίαν και επάρας τας χείρας αυτού ευλόγησεν αυτούς. Και εγένετο εν τω ευλογείν αυτόν αυτούς διέστη απ΄αυτών και ανεφέρετο εις τον ουρανόν. Και αυτοί προσκυνήσαντες αυτόν υπέστρεψαν εις Ιερουσαλήμ μετά χαράς μεγάλης και ήσαν δια παντός εν τω ιερώ αινούντες και ευλογούντες τον Θεόν» (Λουκ.24,50-53). Ο ευαγγελιστής Μάρκος, περιγράφοντας πιο λακωνικά το θαυμαστό και συνάμα συγκινητικό γεγονός, αναφέρει πως μετά από την ρητή αποστολή των μαθητών σε ολόκληρο τον κόσμο κηρύττοντας και βαπτίζοντας τα έθνη, «ανελήφθη εις τον ουρανόν και εκάθισεν εκ δεξιών του Θεού. Εκείνοι δε εξελθόντες εκήρυξαν πανταχού, του Κυρίου συνεργούντος και τον λόγον βεβαιούντος δια των επακολουθούντων σημείων» (Μαρκ.16,19-20).

Το μεγάλο γεγονός της Θείας Αναλήψεως έχει πραγματικά τεράστιες θεολογικές και σωτηριολογικές παραμέτρους για την Εκκλησία μας. Η Ανάληψη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού αποτελεί αναμφίβολα το θριαμβευτικό πέρας της επί γης παρουσίας Του και του απολυτρωτικού έργου Του. «Ανελήφθη εν δόξη» για να επιβεβαιώσει την θεία ιδιότητά Του στους παριστάμενους μαθητές Του. Για να

τους στηρίξει έτι περισσότερο στον τιτάνιο πραγματικά αγώνα, που Εκείνος τους ανάθεσε, δηλαδή τη συνέχιση του σωτηριώδους έργου Του για το ανθρώπινο γένος.

Είναι αλήθεια πως και κατ' αυτήν τη θαυμαστή στιγμή οι απόστολοι δεν είχαν πλήρη συναίσθηση της αποστολής τους. Παρ' όλο ότι είχαν ζήσει συγκλονιστικά γεγονότα το τελευταίο διάστημα, τα άχραντα παθήματα του Διδασκάλου τους και βίωσαν την λαμπροφόρο Ανάστασή Του από τους νεκρούς, εν τούτοις δε μπόρεσαν να απαγκιστρωθούν από τη μικροεθνικιστική ιουδαϊκή περί Μεσσία αντίληψη. Γι' αυτό μπήκαν στον πειρασμό να πληροφορηθούν από Εκείνον, τη στιγμή που τους εγκατέλειπε για τον ουρανό, «Κύριε, ει εν τω χρόνω τούτω αποκαθιστάνεις την βασιλείαν τω Ισραήλ;» (Πραξ.1,6). Δεν είχαν συνειδητοποιήσει την παγκοσμιότητα του κηρύγματος του Ιησού, δεν αντιλήφθηκαν την πνευματική οικουμενική επανάσταση, που ήρθε να φέρει Αυτός στην ανθρωπότητα, απαλλαγμένη από κάθε μορφή κοσμικής εξουσίας, έχοντας χαρακτήρα αποκλειστικά διακονίας, προς τον πεσόντα άνθρωπο. Φαίνεται ότι λησμόνησαν την προτροπή του Διδασκάλου τους να αλλάξουν νοοτροπία και να μην σκέπτονται όπως ο εξουσιαστικός κόσμος «υμείς δε ουχ ούτως, αλλ' ο μείζων εν υμίν γινέσθω ως ο νεώτερος, και ο ηγούμενος ως ο διακονών. Τις γαρ μείζων, ο ανακείμενος ή ο διακονών; Ουχί ο ανακείμενος; Εγώ δε ειμί εν μέσω υμών ως ο διακονών. Υμείς δε εστέ οι διαμεμενηκότες μετ' εμού εν τοις πειρασμοίς μου» (Λουκ.22,26-27). Το παράδειγμα της διακονίας το έδωσε πλειστάκις ο Ίδιος ο Κύριος, ο Οποίος δεν ήρθε στον κόσμο «διακονηθήναι, αλλά διακονήσαι» (Μάρκ.10,45). Με λόγους τρυφερότητας, συμπάθειας και αγάπης προς αυτούς τους απάντησε πως «ουχ υμών εστι γνώναι χρόνους ή καιρούς ους ο πατήρ έθετο εν τη ιδία εξουσία» (Πράξ.1,7), θέλοντας να τους εμπεδώσει τη διαχρονική και σώζουσα παρουσία της Εκκλησίας Του στον κόσμο. Εκείνο που τους χρειάζονταν ήταν η άνωθεν δύναμη και ο φωτισμός για να μυηθούν πλήρως στο μυστήριο της σωτηρίας του κόσμου. Τους έδωσε την ελπιδοφόρα αγγελία πως θα λάβουν «δύναμιν επελθόντος του αγίου Πνεύματος» και έτσι θα δυνηθούν να γίνουν «μάρτυρες (Αυτού) εν τε Ιερουσαλήμ και εν πάση τη Ιουδαία και Σαμαρεία και εως εσχάτου της γης» (Πράξ.1,8).

Ο ιερός συγγραφέας του βιβλίου των «Πράξεων των Αποστόλων» αναφέρει και κάτι άλλο πολύ σημαντικό, περιγράφοντας το θαυμαστό γεγονός της εις ουρανούς αναλήψεως του Κυρίου. «Βλεπόντων αυτών (των μαθητών) επήρθη, και νεφέλη υπέλαβεν αυτόν από των οφθαλμών αυτών. Και ατενίζοντες ήσαν εις τον ουρανόν πορευομένου αυτού, και ιδού άνδρες δύο παρειστήκεσαν αυτοίς εν εσθήτι λευκή, οί και είπον΄ άνδρες Γαλιλαίοι, τι εστήκατε εμβλέποντες εις τον ουρανόν; Ούτος ο Ιησούς ο αναληφθείς αφ' υμών εις τον ουρανόν, ούτως ελεύσεται, όν τρόπον εθεάσασθε αυτόν πορευόμενον εις τον ουρανόν» (Πράξ.1,9-11). Οι ουράνιοι

διαμηνείς του θελήματος του Θεού άγγελοι βρέθηκαν για μια ακόμα φορά ανάμεσα σε ανθρώπους για να βεβαιώσουν το υπερφυσικό γεγονός της Αναλήψεως και να αναγγείλουν και κάτι άλλο: την επανέλευση του Κυρίου στη γη, η οποία θα γίνει τόσο ένδοξη και λαμπρή, όσο η Ανάληψη, όπως την βίωσαν οι παριστάμενοι απόστολοι.

Ο Κύριος Ιησούς Χριστός ανήλθε στους ουρανούς, αλλά δεν εγκατέλειψε το ανθρώπινο γένος, για το οποίο έχυσε το τίμιο Αίμα Του. Μπορεί να κάθισε στα δεξιά του Θεού στους ένδοξους ουρανούς, όμως η παρουσία Του εκτείνεται ως τη γη και ως τα έσχατα της δημιουργίας. Άφησε στη γη την Εκκλησία Του, η οποία είναι το ίδιο το αναστημένο, αφθαρτοποιημένο και θεωμένο σώμα Του, για να είναι το μέσον της σωτηρίας όλων των ανθρωπίνων προσώπων, που θέλουν να σωθούν. Νοητή ψυχή του σώματός Του είναι ο Θεός Παράκλητος, «το Πνεύμα της αλήθειας» (Ιωάν.15,26), ο Οποίος επεδήμησε κατά την αγία ημέρα της Πεντηκοστής σε αυτό, για να παραμείνει ως τη συντέλεια του κόσμου. Η σωτηρία συντελείται με την οργανική συσσωμάτωση των πιστών στο θεανδρικό Σώμα του Χριστού. Αυτό εννοούσε, όταν υποσχόταν στους μαθητές Του: «ιδού εγώ μεθ’ υμών ειμί πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του αιώνος» (Ματθ.28,20).

Ο απόστολος Παύλος θέλοντας να τονίσει εμφαντικά το γεγονός της εις ουρανούς αναβάσεως του Χριστού και της παρρησίας Του στο θρόνο του Θεού Πατέρα, έγραψε πως Αυτός «διαθήκης καινής μεσίτης εστί, όπως, θανάτου γενομένου εις απολύτρωσιν των επί τη πρώτη διαθήκη παραβάσεων, την επαγγελίαν λάβωσιν οι κεκλημένοι της αιωνίου κληρονομίας» (Εβρ.9,15). Λάβαμε την «οικονομίαν της χάριτος» (Εφεσ.3,2), ως υπέρτατη δωρεά της υψώσεως Αυτού. Ο φαεινός θρόνος Του στους ένδοξους ουρανούς είναι στο εξής το σημείο συνάντησης Θεού και ανθρώπων, διότι ο Ίδιος διαβεβαίωσε πως «ουδείς έρχεται προς τον πατέρα ει μη δι’ εμού» (Ιωάν.14,6).

Μέσα λοιπόν στην χαροποιό αναστάσιμη περίοδο προβάλλει η μεγάλη εορτή της Αναλήψεως για να μας χαροποιήσει έτι περισσότερο και να μας υπενθυμίσει πως η δοξασμένη επάνοδος του Λυτρωτή μας Χριστού στο θρόνο της Θεότητας απορρέει άπειρες σωτήριες δωρεές για την ανθρωπότητα και ολόκληρη τη δημιουργία. Αυτός ως ο δοξασμένος Θεάνθρωπος μετέχει ταυτόχρονα του κτιστού και του ακτίστου, καθιστάμενος έτσι ο σωτήριος σύνδεσμος μεταξύ Δημιουργού και δημιουργημάτων. Αυτή είναι η πεμπτουσία της σωτηρίας και το κεντρικό νόημα της μεγάλης εορτής!

Πηγή: pemptousia.gr